

[Udenrigsministeren]

andre steder, hvor man – misforstå ikke udtrykket! – bare behandler hinanden skidt, eller hvor man forfølger mindretal, eller mindretal forfølger flertal. Sydafrika er noget ganske særligt, og derfor ligger der en klar forpligtelse hos de lande, der anerkender FNs principper, til at gøre en indsats for at få ændret på det system, der er grundlæggende i strid med verdenssamfundet.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg skal henstille, at vi også får lejlighed til at komme i gang med ordførrækken.

En sidste kort bemærkning til hr. Breckmann.

(Kort bemærkning):

Breckmann (Fær.):

Jeg skal så slutte i denne omgang med at give udenrigsministeren medhold i, at Sydafrika vist er noget ganske særligt, idet raceadskillelsen ligger i grundloven, men jeg vil også påpege, at Sydafrika i afrikansk sammenhæng er noget ganske særligt ved, at det land har en grundlov.

(Kort bemærkning):

Maisted (FD):

Jeg finder efterhånden, at argumentationen bliver noget tynd, for vi har f.eks. et land som Sovjetrusland, der i sin grundlov kun tillader ét parti. Apartheid betyder adskillelse, men derovre tillader man altså kun ét eneste politisk parti, og der er ingen andre, der kan komme til orde. Dertil ved vi, at man har en systematisk jødeforfølgelse i Sovjetunionen, hvor man endog nægter jøderne at rejse ud af det land, de ikke vil bo i. Hvad er forskellen på en sådan adskillelsespolitik og så den, man gennemfører i Sydafrika, der er omgivet ene og alene af marxistiske stater, altså diktaturstater, og hvor man kan se, hvad enden vil blive, hvis man ikke forsvarer sine rettigheder?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg tror ikke, hr. Maisted mistænker mig for at nære ringeste gran af sympati for lande, der bygger på etpartisystemer – det er der for øvrigt mange lande, der desværre gør –

men jeg må påpege, at der er en betydelig forskel på, om man bygger på et etpartisystem eller på en adskillelse af befolkningsgrupper, der går efter noget medfødt, nemlig race.

(Kort bemærkning).

Maisted (FD):

Ja men hr. udenrigsminister, det er altså også medfødt at være jøde, og det er jo kendt for enhver, at der sker en systematisk forfølgelse af jøderne i Sovjetunionen, så jeg kan stadig væk ikke forså argumentationen. Apartheid lyder selvfølgelig grimt, det er vi enige om, men det er også apartheid, der føres i de lande, hvor man i grundloven kun tillader ét parti og så endda ved siden af forfølger ganske bestemte mennesker, der er født f.eks. som jøder i Rusland. De kan ikke gøre for, at de er født jøder, og de vil hellere end gerne i stort tal have lov til at rejse ud af landet, men det bliver forbudt dem. Jeg kan ikke se forskellen på den politik og så den, man angriber Sydafrika for.

Qvist Jørgensen (S):

Jeg vil starte med et citat. Det lyder:

»Vi tæller ikke længere uretfærdighederne ved at kigge på folks indkomstfordelinger. Vi tæller børnenes grave.«

Så stærkt udtrykker den farvede apartheidmodstander Dorothea Boezak sig om den aktuelle situation i Sydafrika.

Med stigende bekymring og med stigende rædsel – det er vist ikke for meget sagt – har resten af verden måttet iagttage, hvorledes apartheidpolitikken i Sydafrika har udviklet sig. Det er blevet et stadig mindre humant og et stadig mere retsløst samfund at leve i for den altovervejende del af befolkningen: de sorte, de farvede, kort sagt alle, der ikke har en ren hvid fortid og nutid.

I år indtil nu har det kostet over 800 menneskeliv, voksne og børn mellem hverandre. Intet forsøg fra resten af verden som f.eks. FNs resolutioner har tilsyneladende berørt den hvide mindretalsregering i Sydafrika. Pieter Botha og før ham Forster m.fl. har tværtimod ekspanderet i udstedelse og håndhævelse af flere og strammere apartheidlove, har deporteret stadig flere og har på grundløse eller meget spinkle anklagepunkter holdt sorte i fængsler, hvor forholdene er forfærd-